

VISEŇ NA NOZE

Středa, 21 listopad 2007

Zase víkend v prachu, veškerá lní depka na obzoru. Minulej týden byl náročněj pro Pupíka, třináct dní nebyla veškerá kolce, takže se jí v úterý nechtělo, cestou do kolky zašla pronájet svý obvyklý "Já nechci jít do kolky", v atně pak pobrekávat a když jsem ji strčila za dveře do tmy, nechtěla mě pustit, slzy jí tečtvářkách...

a paní editelka kála něco jako "Já jsem si myslela, že to tak dopadne, když tu tak dlouho nebyla"... No ale p dávat nemocný děcko do kolky jenom proto, aby si neodvyklo? Taky budeme muset zrušit plavání, pěstalo se jí líbit a bulí a celej týden se ptá, jestli bude muset jít... Ona je věc virglík, co musí najít vždycky někde ně spřiznou osobku, ke který se upne jako ke svý jistotě. V jeslích to byla teta Zorka, holčička Zuzanka, byly tam každě ona věděla, že je tam každě den najde, alespoň jednu z nich. Teve kolce to nejde, děti jsou vesměs starší než ona, taky paní učitelky se střídají po směnách a jediná paní editelka, ke které má věru, tento týden onemocněla cizí paní, co tam zastupuje, je prostě cizí... Musím chodit o pár minut dřív, protože mi zavřeli do práce zadní bránu musím obcházet kus cesty navíc, takže te uč je Pupíček ve kolce tuplem a naprosto úplně první a když já odcházím, není na obzoru ani jedno přichozí dítě (za devět let, co mám děti, jsem nepřítelna na to, jak to dělají na co vodí děti do kolky třeba na pát devátou, a že je naprostá větiná narozdíl od těch, jako jsem já, co jejich děti kolku otvírají a odpoledne zavírají), takže mi v pátek visela na noze a plakala a nechtěla mluvit s tou paní, co jí moc nezná a prosila, abych tam s ní chvíli zůstala, alespoň přijde Kačenka, nezůstala jsem, zavřela dveře zvenku a letěla do práce. "Kde jsi byla v sedm hodin?" ptá se o tři hodiny později šéf, co je mladší než já, dosud svobodný a bezdětný. "Tady!" povídám, protože vím, že bylo za minutu sedm, když jsem odemkla ka podívala se na hodiny na stěně. "Jóó?" protáhne on, "Já jsem šel na poradu a dveře byly zamčený..." Bráním se, že jsem tu byla a myslím si, že když porada začala v sedm, tak určitě nešel a v těch sedm hodin pár minu dřív, ale mlčím uč a když zavřela dveře, udělám to gesto s prostědníkem a promluví k těm dvěma přejmu mu, aby si na tohle vzpomněl, a že mu jeho vlastní děcko bude za pár let viset na noze ve kolce nebo v jeslích a se slzčkama v očích prosit, aby chvíli zůstal, ale pak si uvědomím, že to se nestane, protože všichni naši mladí stářiouni ve vedoucích funkcích mají doma ženy na rodičovské dovolené čtyři roky a i pak neeš nic takového jako je vodění dětí do kolky, neb to je výlučně starostí jejich žen... A pak volá kamarádka, co právě pracuje v Kandaháru, a v Kábulu se dostala k telefonu a odvede mý myšlenky úplně jinam a o to víc si uvědomím, že žeebek hodnot má každě úplně jině... Duna